

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá rozšírená komora)

zo 16. mája 2017*

„Hospodárska a menová politika — Prudenciálny dohľad nad úverovými inštitúciami — Článok 6 ods. 4 nariadenia (EÚ) č. 1024/2013 — Článok 70 ods. 1 nariadenia (EÚ) č. 468/2014 — Jednotný mechanizmus dohľadu — Právomoci ECB — Decentralizovaný výkon vnútroštátnymi orgánmi — Posúdenie významu úverovej inštitúcie — Potreba priameho dohľadu zo strany ECB“

Vo veci T-122/15,

Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, so sídlom v Karlsruhe (Nemecko),
v zastúpení: pôvodne A. Glos, K. Lackhoff a M. Benzing, neskôr A. Glos a M. Benzing, advokáti,

žalobkyňa,

proti

Európskej centrálnej banke (ECB), v zastúpení: pôvodne E. Koupepidou, R. Bax a A. Riso, neskôr E. Koupepidou a R. Bax, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci H.-G. Kamann, advokát,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: W. Mölls a K.-P. Wojcik, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 263 ZFEÚ a smerujúci k zrušeniu rozhodnutia Európskej centrálnej banky ECB/SSM/15/1 z 5. januára 2015, prijatého na základe článku 6 ods. 4 a článku 24 ods. 7 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63), v ktorom ECB odmietla prijať názor, že žalobkyňa predstavuje menej významný subjekt v zmysle článku 6 ods. 4 toho istého nariadenia,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora),

v zložení: predseda komory M. Prek (spravodajca), sudcovia I. Labucka, J. Schwarcz, V. Kreuschitz a F. Schalin,

tajomník: S. Bukšek Tomac, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 28. septembra 2016,

* Jazyk konania: nemčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Žalobkyňa, Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank, je investičnou a rozvojovou bankou (Förderbank) Spolkovej krajiny Bádensko-Württembersko (Nemecko). Táto banka bola založená podľa § 1 ods. 1 zákona o regionálnej úverovej banke Spolkovej krajiny Bádensko-Württembersko a je verejnoprávnou právnickou osobou, ktorej jediným akcionárom je Spolková krajina Bádensko-Württembersko.
- 2 Dňa 25. júna 2014 Európska centrálna banka (ECB) v podstate informovala žalobkyňu, že vzhľadom na jej význam podlieha skôr dohľadu, ktorý vykonáva výlučne ECB, než spoločnému dohľadu podľa jednotného mechanizmu dohľadu (JMD) na základe článku 6 ods. 4 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, 2013, s. 63, ďalej len „základné nariadenie“), a vyzvala ju, aby predložila svoje pripomienky.
- 3 Dňa 10. júla 2014 žalobkyňa spochybnila túto analýzu, pričom poukázala najmä na existenciu osobitných okolností v zmysle článku 6 ods. 4 základného nariadenia a článkov 70 a 71 nariadenia Európskej centrálnej banky (EÚ) č. 468/2014 zo 16. apríla 2014 o rámci pre spoluprácu v rámci jednotného mechanizmu dohľadu medzi Európskou centrálnou bankou, príslušnými vnútroštátnymi orgánmi a určenými vnútroštátnymi orgánmi (Ú. v. EÚ L 141, 2014, s. 1, ďalej len „nariadenie o rámci JMD“).
- 4 Dňa 1. septembra 2014 prijala ECB rozhodnutie, ktorým sa žalobkyňa posudzuje ako významný subjekt v zmysle článku 6 ods. 4 základného nariadenia.
- 5 Dňa 6. októbra 2014 požiadala žalobkyňa o preskúmanie tohto rozhodnutia na základe článku 24 ods. 1, 5 a 6 základného nariadenia v spojení s článkom 7 rozhodnutia Európskej centrálnej banky zo 14. apríla 2014 o zriadení Administratívneho revízneho výboru a jeho pravidlách činnosti (Ú. v. EÚ L 175, 2014, s. 47). Dňa 23. októbra 2014 sa pred Administratívnym revíznym výborom uskutočnilo vypočutie.
- 6 Administratívny revízny výbor vydal 20. novembra 2014 stanovisko, v ktorom dospel k záveru o zákonnosti rozhodnutia ECB.
- 7 Dňa 5. januára 2015 prijala ECB rozhodnutie ECB/SSM/15/1 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým bolo zrušené a nahradené rozhodnutie z 1. septembra 2014, pričom v ňom bolo zachované posúdenie žalobkyne ako významného subjektu. ECB v tomto rozhodnutí v podstate zdôraznila nasledujúce skutočnosti:
 - posúdenie žalobkyne ako významného subjektu nie je v rozpore s cieľmi základného nariadenia,
 - rizikový profil subjektu nepredstavuje relevantnú otázku vo fáze posúdenia a článok 70 nariadenia o rámci JMD nemožno vykladať tak, že zahŕňa kritériá, ktoré nevychádzajú zo základného nariadenia,
 - aj za predpokladu, že by sa domnievala, že v prípade žalobkyne existovali osobitné okolnosti, musela by tiež overiť, či takéto okolnosti odôvodňovali prehodnotenie žalobkyne na menej významný subjekt,

- na základe článku 70 ods. 2 nariadenia o rámci JMD bolo potrebné, aby sa pojem osobitné okolnosti vykladal reštriktívne, a preto až v prípade, ak by bol priamy dohľad zo strany ECB neprimeraný, mohol byť subjekt prehodnotený z „významného“ na „menej významný“,
- zohľadnenie zásady proporcionality na účely výkladu nemôže pre ECB zakladať povinnosť overiť, či uplatnenie kritérií podľa článku 6 ods. 4 základného nariadenia bolo primerané a preskúmanie „neprimeranosti“ posúdenia subjektu ako významného nebolo rovnocenné s preskúmaním proporcionality,
- z vhodnosti vnútroštátnych rámcov dohľadu a ich schopnosti uplatňovať vysokú úroveň dohľadu nebolo možné zistiť, či bol výkon priameho prudenciálneho dohľadu zo strany ECB neprimeraný, pretože základné nariadenie nepodmieňuje tento dohľad preukázaním neprimeranosti vnútroštátnych rámcov dohľadu alebo vnútroštátnych noriem v oblasti dohľadu.

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

- 8 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 12. marca 2015 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.
- 9 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 23. júla 2015 požiadala Európska komisia o vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov ECB.
- 10 Rozhodnutím z 27. augusta 2015 predseda štvrtej komory Všeobecného súdu povolil, aby Komisia vstúpila do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov ECB.
- 11 Dňa 9. októbra 2015 predložila Komisia svoje vyjadrenie vedľajšieho účastníka konania.
- 12 Všeobecný súd podľa článku 28 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu na návrh deviatej komory rozhodol o postúpení veci rozšírenému rozhodovaciemu zloženiu.
- 13 Na základe návrhu sudcu spravodajcu Všeobecný súd (štvrtá rozšírená komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania.
- 14 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 28. septembra 2016.
- 15 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:
 - zrušil napadnuté rozhodnutie a zároveň rozhodol o zachovaní účinkov vyplývajúcich z nahradenia rozhodnutia z 1. septembra 2014,
 - uložil ECB povinnosť nahradiť trovy konania.
- 16 ECB a Komisia navrhujú, aby Všeobecný súd:
 - zamietol žalobu,
 - uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

III. Právny stav

- 17 Na podporu svojho návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalobkyňa uvádza päť žalobných dôvodov, ktoré sa v podstate zakladajú po prvé na porušení článku 6 ods. 4 základného nariadenia a článku 70 nariadenia o rámci JMD, pokiaľ ide o voľbu kritérií uplatnených ECB, po druhé na existencii zjavne nesprávneho posúdenia skutkových okolností, po tretie na porušení povinnosti odôvodnenia, po štvrté na zneužití právomoci, ku ktorému došlo z dôvodu, že ECB neuplatnila svoja voľnú úvahu, a po piate na porušení povinnosti ECB zohľadniť všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci.

A. O prvom žalobnom dôvode založenom na povahe kritérií uplatnených ECB, ktorá je z právneho hľadiska nesprávna

- 18 V rámci tohto žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate uvádza tri výhrady.
- 19 Prvá výhrada sa zakladá na nesprávnom výklade podmienky týkajúcej sa „neprimeranosti“ posúdenia subjektu ako významného subjektu v zmysle článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD. V rámci druhej výhrady žalobkyňa vytýka ECB, že jej posúdenie ako významného subjektu považovala za primerané bez ohľadu na preskúmanie osobitných skutkových okolností a bez ohľadu na ciele a zásady základného nariadenia. Pokiaľ ide o tretiu výhradu, žalobkyňa vytýka ECB, že sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia v rámci výkladu pojmu „osobitné okolnosti“ nachádzajúceho sa v článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD.

1. Relevantné ustanovenia základného nariadenia a nariadenia o rámci JMD

- 20 Článok 4 základného nariadenia, nazvaný „Úlohy, ktorými je ECB poverená“, vo svojom odseku 1 spresňuje, že „v rámci článku 6 má ECB... výhradnú právomoc vykonávať na účely prudenciálneho dohľadu v súvislosti so všetkými úverovými inštitúciami usadenými v zúčastnených členských štátoch tieto úlohy“. Nasleduje zoznam deviatich úloh.
- 21 Článok 6 základného nariadenia, nazvaný „Spolupráca v rámci [JMD]“, vo svojom odseku 1 zdôrazňuje, že „ECB vykonáva svoje úlohy v rámci jednotného mechanizmu dohľadu zloženého z ECB a príslušných vnútroštátnych orgánov“ a že „ECB zodpovedá za účinné a konzistentné fungovanie [JMD]“. V rámci tohto JMD zo štruktúry článku 6 ods. 4 až 6 základného nariadenia vyplýva rozlišovanie medzi prudenciálnym dohľadom nad „významnými“ subjektmi a dohľadom nad subjektmi, ktoré sú posúdené ako „menej významné“, pokiaľ ide o sedem z deviatich úloh, ktorých zoznam sa nachádza v článku 4 ods. 1 uvedeného nariadenia.
- 22 V prvom rade z uvedeného vyplýva, že prudenciálny dohľad nad „významnými“ subjektmi vykonáva výlučne ECB. To isté platí aj v prípade prudenciálneho dohľadu nad „menej významnými“ subjektmi, pokiaľ ide o úlohy uvedené v článku 4 ods. 1 písm. a) a c) základného nariadenia.
- 23 V druhom rade, pokiaľ ide o „menej významné“ subjekty a pokiaľ ide o ďalšie úlohy uvedené v článku 4 ods. 1 základného nariadenia, z článku 6 ods. 5 a 6 uvedeného nariadenia vyplýva, že za vykonávanie týchto úloh sú pod dohľadom ECB zodpovedné vnútroštátne orgány, ktoré tak vykonávajú priamy prudenciálny dohľad nad uvedenými subjektmi. Podľa článku 6 ods. 6 základného nariadenia „bez toho, aby bol dotknutý odsek 5 tohto článku, príslušné vnútroštátne orgány vykonávajú a sú zodpovedné za úlohy..., ako aj za prijímanie všetkých relevantných rozhodnutí o dohľade vo vzťahu k úverovým inštitúciám uvedeným v odseku 4 prvom pododseku tohto článku v rámci a s výhradou postupov uvedených v odseku 7 tohto článku“.

- 24 Výkon tohto priameho prudenciálneho dohľadu je však vymedzený ECB, ktorá podľa článku 6 ods. 5 písm. a) a b) základného nariadenia disponuje jednak právomocou oznamovať uvedeným orgánom „nariadenia, usmernenia alebo všeobecné pokyny určené príslušným vnútroštátnym orgánom, na základe ktorých sa vykonávajú úlohy vymedzené v článku 4“ uvedeného nariadenia, a jednak právomocou odobrať vnútroštátnemu orgánu úlohu tým, že „rozhodn[e] o tom, že sama priamo uplatní všetky príslušné právomoci vo vzťahu k jednej alebo viacerým úverovým inštitúciám“.
- 25 Z článku 6 ods. 7 základného nariadenia vyplýva, že ECB má právomoc prijať rámec pre organizáciu praktických spôsobov spolupráce v rámci JMD. Práve na tomto základe prijala ECB nariadenie o rámci JMD.
- 26 V treťom rade treba uviesť, že článok 6 ods. 4 prvý pododsek základného nariadenia uplatňuje ako kritérium rozdelenia úloh v rámci JMD kritérium významu dohliadaného subjektu. Na základe toho sa rozlišuje medzi „menej významnými“ subjektmi a „významnými“ subjektmi. Boli stanovené tri kritériá, a to veľkosť [článok 6 ods. 4 prvý pododsek bod i) základného nariadenia], dôležitosť pre hospodárstvo Európskej únie alebo ktoréhokoľvek zúčastneného členského štátu [článok 6 ods. 4 prvý pododsek bod ii) základného nariadenia] a významnosť cezhraničných činností inštitúcie [článok 6 ods. 4 prvý pododsek bod iii) základného nariadenia].
- 27 Tieto kritériá sú vysvetlené v článku 6 ods. 4 druhom pododseku základného nariadenia, podľa ktorého „úverová inštitúcia alebo finančná holdingová spoločnosť alebo zmiešaná holdingová spoločnosť sa nepovažuje za menej významnú, pokiaľ si to nevyžadujú osobitné okolnosti, ktoré sa vymedzia v metodike, keď je splnená ktorákoľvek z týchto podmienok“. Medzi týmito podmienkami sa v článku 6 ods. 4 druhom pododseku bode i) toho istého nariadenia uvádza celková hodnota aktív, ktorá prevyšuje 30 miliárd eur.
- 28 Napokon v štvrtom rade z článku 6 ods. 4 druhého pododseku základného nariadenia vyplýva, že od posúdenia inštitúcie ako „významnej“ možno upustiť za „osobitných okolností“, za ktorých vymedzenie je zodpovedná ECB.
- 29 Toto vymedzenie „osobitných okolností“, na základe ktorých možno upustiť od posúdenia úverovej inštitúcie ako „významnej“, bolo vykonané v článkoch 70 a 71 nariadenia o rámci JMD, ktorých výklad bol spochybnený v rámci toho žalobného dôvodu. Z článku 70 ods. 1 uvedeného nariadenia vyplýva, že ide o „osobitné a faktické okolnosti, v dôsledku ktorých sa klasifikácia dohliadaného subjektu ako významného stane nevyhovujúcou [neprimeranou – *neoficiálny preklad*] s prihliadnutím na ciele a zásady [základného] nariadenia... a najmä na potrebu zabezpečiť jednotné uplatňovanie vysokej úrovne dohľadu“. Článok 70 ods. 2 toho istého nariadenia stanovuje, že pojem „osobitné okolnosti“ sa vykladá zužujúco. Napokon článok 71 ods. 1 nariadenia o rámci JMD poukazuje na potrebu posúdenia uvedených osobitných okolností, ktoré sa vykoná v každom jednotlivom prípade a osobitne vo vzťahu k dohliadanému subjektu.

2. Obsah napadnutého rozhodnutia

- 30 V napadnutom rozhodnutí ECB uviedla, že hodnota aktív žalobkyne prevyšovala 30 miliárd eur, a odmietla vyhovieť tvrdeniam žalobkyne založeným na tom, že v jej prípade existujú „osobitné okolnosti“ v zmysle článku 6 ods. 4 základného nariadenia, ktoré odôvodňujú, aby naďalej podliehala priamemu prudenciálnemu dohľadu zo strany nemeckých orgánov.
- 31 V napadnutom rozhodnutí ECB usúdila, že nebolo preukázané, že by jej priamy dohľad nad žalobkyňou bol „v rozpore s cieľmi základného nariadenia“ a že v dôsledku toho by bol neprimeraný v zmysle článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD. V tejto súvislosti v stanovisku administratívneho revízneho výboru, v nadväznosti na ktoré bolo prijaté napadnuté rozhodnutie, bolo zdôraznené, že kritériá týkajúce sa významu, ktoré sú stanovené v článku 6 ods. 4 základného nariadenia, by nemuseli byť

uplatnené z dôvodu „osobitných okolností“ len v prípade, že z týchto osobitných okolností vyplýva, že ciele základného nariadenia a najmä potreba zabezpečiť jednotné uplatňovanie vysokej úrovne dohľadu by boli lepšie zaručené priamym dohľadom zo strany vnútroštátnych orgánov, čo žalobkyňa nepreukázala.

- 32 Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, ktorá sa v podstate zakladá na tom, že prudenciálny dohľad vykonávaný vnútroštátnymi orgánmi vo vzťahu k jej osobitne nízkemu rizikovému profilu je dostatočný, ECB v podstate usúdila, že táto argumentácia je irelevantná, pretože posúdenie rizika, ktoré predstavuje inštitúcia pre stabilitu finančného systému alebo pre jej veriteľov, nemusí byť zohľadnené v rámci štádia posúdenia subjektu. Takisto usúdila, že nemá povinnosť preskúmať primeranosť posúdenia inštitúcie ako významnej. Na základe článku 6 ods. 4 základného nariadenia a článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD dospela k záveru, že má povinnosť obmedziť sa iba na preskúmanie neprimeranosti priameho dohľadu zo strany ECB.
- 33 Napokon ECB tiež zdôraznila, že aj keby zastávala názor, že v prípade dohliadaného subjektu existovali osobitné okolnosti v zmysle článku 6 ods. 4 základného nariadenia, prináležalo by jej tiež overiť, či tieto osobitné okolnosti odôvodňovali prehodnotenie úverovej inštitúcie z „významnej“ na „menej významnú“.

3. O výhrade založenej na nesprávnom právnom posúdení pri výklade podmienky, ktorá sa týka neprimeranosti klasifikácie subjektu podliehajúceho prudenciálnemu dohľadu ako „významného“

- 34 Ako bolo uvedené v bode 31 vyššie, zo znenia napadnutého rozhodnutia v spojení so stanoviskom administratívneho revízneho výboru vyplýva, že ECB usúdila, že na základe článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD bolo možné upustiť od posúdenia žalobkyne ako významného subjektu len pod podmienkou, že priamy prudenciálny dohľad zo strany nemeckých orgánov by bol vhodnejší na zabezpečenie cieľov základného nariadenia než dohľad zo strany ECB.
- 35 Žalobkyňa sa v podstate domnieva, že takáto analýza vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Tvrdí, že odkaz na neprimeranosť klasifikácie subjektu podliehajúceho prudenciálnemu dohľadu ako „významného“, ktorý sa nachádza v článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, predstavuje neurčitý právny pojem, ktorý treba vykladať s ohľadom na zásadu proporcionality uvedenú v článku 5 ods. 4 ZEÚ, ktorá upravuje spôsob, akým inštitúcie Únie vykonávajú svoje právomoci. Možno z toho vyvodiť, že klasifikácia subjektu ako „významného“ z dôvodu kritéria veľkosti neodôvodňovala priamy prudenciálny dohľad zo strany ECB, v dôsledku čoho bola „neprimeraná“, pretože nie je nevyhnutná, pokiaľ na realizáciu cieľov podľa základného nariadenia stačilo preskúmanie vnútroštátnym orgánom pod makroprudenciálnym dohľadom zo strany ECB. Okrem toho znenie týchto dvoch ustanovení nebránilo preskúmaniu proporcionality posúdenia subjektu ako významného. To isté by platilo v prípade systematického a teleologického výkladu týchto dvoch ustanovení. Žalobkyňa tiež spochybňuje existenciu prenesenia právomoci na ECB v súvislosti so všetkými úlohami uvedenými v článku 4 ods. 1 základného nariadenia vo vzťahu k všetkým subjektom. Naproti tomu zo znenia tohto článku v spojení s článkom 6 ods. 4 toho istého nariadenia vyplynulo, že v súlade so zásadou subsidiarity došlo k preneseniu právomoci len v súvislosti s významnými subjektmi, pričom priamy prudenciálny dohľad nad menej významnými subjektmi zostal v právomoci vnútroštátnych orgánov.
- 36 Je preto potrebné konštatovať, že žalobkyňa navrhuje výklad článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD vo svetle požiadavky nevyhnutnosti priameho prudenciálneho dohľadu zo strany ECB, ktorej súčasťou by bola zásada proporcionality alebo dokonca zásada subsidiarity, ktoré sú upravené v článku 5 ZEÚ. Z toho by vyplývalo, že ECB mala overiť, či na základe prudenciálneho dohľadu zo strany nemeckých orgánov bolo možné uskutočniť ciele základného nariadenia. V rozsahu, v akom žalobkyňa preukázala, že predstavuje nízky rizikový profil, by bol preto cieľ spočívajúci v ochrane finančnej stability, sledovaný

základným nariadením, dostatočne uskutočnený tým, že nemecké orgány vykonávali svoj dohľad. V rámci tejto koncepcie by to predstavovalo dôvodom na to, aby bola žalobkyňa prehodnotená na „menej významný“ subjekt na základe článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD.

- 37 ECB a Komisia spochybňujú dôvodnosť tohto výkladu. Predovšetkým sa v podstate domnievajú, že normotvorca zohľadnil pri vypracovaní základného nariadenia zásady proporcionality a subsidiarity tým, že umožnil, aby vnútroštátne orgány decentralizovane vykonávali vo vzťahu k menej významným subjektom niektoré úlohy uvedené v článku 4 ods. 1 základného nariadenia.
- 38 Predovšetkým treba uviesť, že písomné podania žalobkyne výslovne alebo implicitne neobsahujú nijakú námietku nezákonnosti článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD založenú na tom, že toto ustanovenie by bolo v rozpore so zásadami proporcionality alebo subsidiarity alebo s článkom 6 základného nariadenia. Žalobkyňa sa tak vo svojich písomných podaniach rozhodla založiť svoju argumentáciu výlučne na výklade uvedeného ustanovenia bez toho, aby spochybnila jeho platnosť.
- 39 Na účely odpovede na takto položené otázky týkajúce sa výkladu a na účely určenia presného rozsahu článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD treba zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. júna 2005, VEMW a i., C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovanú judikatúru).
- 40 Okrem toho, pokiaľ doslovný a historický výklad určitého nariadenia, a osobitne jedného z jeho ustanovení, neumožňujú posúdiť jeho presný rozsah, treba predmetnú právnu úpravu vykladať tak na základe jej cieľa, ako aj na základe jej celkovej systematiky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 31. marca 1998, Francúzsko a i./Komisia, C-68/94 a C-30/95, EU:C:1998:148, bod 168, a z 25. marca 1999, Gencor/Komisia, T-102/96, EU:T:1999:65, bod 148).
- 41 Z ustálenej judikatúry tiež vyplýva, že text sekundárneho práva Únie sa má, pokiaľ je to možné, vykladať v zmysle jeho súladu s ustanoveniami Zmluvy a so všeobecnými zásadami práva Únie (rozsudky zo 4. októbra 2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05, EU:C:2007:576, bod 22; z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 174, a z 25. novembra 2009, Nemecko/Komisia, T-376/07, EU:T:2009:467, bod 22).

a) O doslovnom výklade článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD

- 42 Pokiaľ ide o doslovný výklad článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, treba pripomenúť, že toto ustanovenie znie takto:
- „Osobitné okolnosti, ako je uvedené v článku 6 ods. 4 druhom a piatom pododseku [základného] nariadenia...[,] nastanú, ak sa vyskytnú osobitné a faktické okolnosti, v dôsledku ktorých sa klasifikácia dohliadaného subjektu ako významného stane nevyhovujúcou [neprimeranou – *neoficiálny preklad*] s prihliadnutím na ciele a zásady [základného] nariadenia... a najmä na potrebu zabezpečiť jednotné uplatňovanie vysokej úrovne dohľadu.“
- 43 Treba konštatovať, že doslovný výklad článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD smeruje k podpore stanoviska, ktoré ECB uprednostňuje v napadnutom rozhodnutí.
- 44 Vo vzťahu k cieľom základného nariadenia totiž znenie článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD poukazuje výlučne na preskúmanie primeranosti alebo neprimeranosti klasifikácie subjektu ako významného a v dôsledku toho na preskúmanie dohľadu nad týmto subjektom, ktorý vykonáva výlučne ECB. Nespomína sa žiadne preskúmanie potreby priameho dohľadu nad významným subjektom zo strany ECB.

- 45 Hoci vo všeobecnosti sa preskúmanie primeranosti aktu Únie týka jeho schopnosti dosiahnuť legitímne ciele sledované dotknutou právnou úpravou, posúdenie jeho nevyhnutnosti spočíva v overení, či neprekračuje hranice toho, čo je potrebné na uskutočnenie týchto cieľov (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júna 2015, Gauweiler a i., C-62/14, EU:C:2015:400, bod 67 a citovanú judikatúru).
- 46 V dôsledku toho, keďže článok 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD odkazuje na „osobitné a faktické okolnosti, v dôsledku ktorých sa klasifikácia dohliadaného subjektu ako významného stane nevyhovujúcou [neprimeranou – *neoficiálny preklad*] s prihliadnutím na ciele a zásady [základného] nariadenia“, z toho nevyhnutne vyplýva, že sa zohľadňuje iba predpoklad, podľa ktorého by bol výkon priameho prudenciálneho dohľadu zo strany ECB, ktorý vyplýva z klasifikácie subjektu ako významného, menej vhodný na dosiahnutie cieľov základného nariadenia než výkon priameho prudenciálneho dohľadu nad týmto subjektom zo strany vnútroštátnych orgánov. Naproti tomu z doslovného výkladu článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD nevyplýva predpoklad prehodnotenia „významného subjektu“ na „menej významný“ subjekt z dôvodu, že priamy dohľad zo strany vnútroštátnych orgánov v rámci JMD by bol rovnako spôsobilý dosiahnuť ciele základného nariadenia ako dohľad vykonávaný iba zo strany ECB.

b) O výklade článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, ktorý je v súlade s normami práva vyššej právnej sily vrátane zásad proporcionality a subsidiarity

- 47 Naproti tomuto doslovnému výkladu článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD žalobkyňa v podstate tvrdí, že v rozsahu, v akom jednak článok 6 ods. 4 základného nariadenia priznáva vnútroštátnym orgánom právomoc vykonávať prudenciálny dohľad v prípade určitých úloh, ktoré sú uvedené v článku 4 ods. 1 základného nariadenia, a jednak účelom článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD je rozdeliť výkon právomocí, ktoré boli delegované na ECB a ktoré si vnútroštátne orgány ponechali, by sa tento článok mal vykladať v súlade so zásadami subsidiarity a proporcionality uvedenými v článku 5 ods. 3 a 4 ZEÚ.
- 48 Z toho vyplýva, že výraz „neprimeranosť“ nachádzajúci sa v článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD by sa mal chápať tak, že vylučuje prudenciálny dohľad zo strany ECB v prípade, že ciele základného nariadenia možno dostatočne dosiahnuť prostredníctvom dohľadu zo strany vnútroštátnych orgánov. Inými slovami, odchýlka stanovená v tomto ustanovení sa uplatní nielen za predpokladu, keď by mohli byť ciele základného nariadenia lepšie dosiahnuté v rámci priameho prudenciálneho dohľadu zo strany vnútroštátnych orgánov, ale aj v prípade, že takýto dohľad by bol dostatočný na uskutočnenie týchto cieľov.
- 49 Keďže argumentácia žalobkyne vychádza z predpokladu, že vnútroštátne orgány si na základe článku 6 ods. 4 základného nariadenia ponechajú právomoc v súvislosti s úlohami uvedenými v článku 4 ods. 1 písm. b) a d) až i) toho istého nariadenia, pokiaľ ide o subjekty posúdené ako „menej významné“, treba predtým, ako sa posúdi rozsah právomocí, ktoré boli na ECB prenesené prostredníctvom základného nariadenia, preskúmať prípadnú možnosť uplatnenia výkladu, ktorý je v súlade s článkom 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD a na ktorý odkázala žalobkyňa.

1) O rozsahu právomocí prenesených na ECB prostredníctvom základného nariadenia

- 50 Žalobkyňa spochybňuje existenciu prenesenia právomoci na ECB, pokiaľ ide o všetky úlohy uvedené v článku 4 ods. 1 základného nariadenia, vo vzťahu k všetkým subjektom. Zo znenia tohto ustanovenia v spojení s článkom 6 ods. 4 toho istého nariadenia vyplýva, že k preneseniu právomoci došlo len v súvislosti s „významnými“ subjektmi, pričom priamy prudenciálny dohľad nad „menej významnými“ subjektmi zostal v právomoci vnútroštátnych orgánov s výnimkou úloh uvedených v článku 4 ods. 1 písm. a) a c) základného nariadenia. Toto rozdelenie právomocí bolo v súlade so zásadou vykonávania práva Únie členskými štátmi, pripomenutou v článku 291 ods. 1 ZFEÚ.

- 51 Žalobkyňa tiež uvádza, že jej posúdenie rozsahu právomocí prenesených na ECB je nielen uprednostňované v rámci doktríny, ale takisto je aj v súlade s históriou prijatia základného nariadenia. Normotvorca totiž zámerne odmietol pôvodný návrh Komisie – ktorý spočíval v prenesení právomoci na ECB, pokiaľ ide o prudenciálny dohľad nad všetkými úverovými inštitúciami – a uprednostnil riešenie, ktoré je viac v súlade so zásadami subsidiarity a proporcionality.
- 52 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že to, že v prípade ECB existuje najskôr právomoc vykonávať nepriamy prudenciálny dohľad nad menej významnými subjektmi najmä prostredníctvom možnosti prijímať nariadenia a všeobecné usmernenia, následne právomoc vykonávať priamy dohľad vo vzťahu k uvedeným subjektom, pokiaľ ide o úlohy uvedené v článku 4 ods. 1 písm. a) a c) základného nariadenia, a napokon oprávnenie vykonávať priamy dohľad vo vzťahu k určitým menej významným subjektom na základe článku 6 ods. 5 písm. b) uvedeného nariadenia, nebráni tomu, aby článok 6 ods. 4 a 6 tohto nariadenia priznával vnútroštátnym orgánom právomoc vykonávať priamy dohľad nad menej významnými subjektmi.
- 53 Naproti tomu sa ECB, ktorú podporuje Komisia, domnieva, že jej bola zverená výlučná právomoc na účely plnenia všetkých prudenciálnych úloh, ktoré upravuje článok 4 ods. 1 základného nariadenia, pričom jedine vykonávanie úloh uvedených v článku 4 ods. 1 písm. b a d) až i) základného nariadenia vo vzťahu k menej významným subjektom bolo delegované na vnútroštátne orgány a pod dohľadom zo strany ECB.
- 54 Všeobecný súd v prvom rade uvádza, že z preskúmania vzťahu medzi ustanoveniami článku 4 ods. 1 a ustanoveniami článku 6 základného nariadenia, tak ako boli uvedené v bodoch 20 až 28 vyššie, vyplýva, že logika vzťahu medzi týmito ustanoveniami spočíva v možnosti, aby výlučné právomoci delegované na ECB mohli byť vykonané skôr v decentralizovanom rámci než, aby došlo k rozdeleniu právomocí medzi ECB a vnútroštátne orgány pri príležitosti plnenia úloh uvedených v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia. Z článku 6 ods. 4 druhého pododseku toho istého nariadenia takisto nevyhnutne vyplýva, že ECB má jediná právomoc na účely určenia „osobitných okolností“, za ktorých by mohol byť priamy dohľad nad subjektom, ktorý by mal podliehať len dohľadu z jej strany, zverený vnútroštátnemu orgánu.
- 55 Toto konštatovanie je potvrdené výkladom odôvodnení základného nariadenia.
- 56 Po prvé z odôvodnení 15 a 28 základného nariadenia vyplýva, že jedine úlohy, ktoré boli výslovne zverené ECB, sú vylúčené z právomoci členských štátov, a že prudenciálny dohľad nad finančných inštitúciami z iných dôvodov, než sú dôvody uvedené v článku 4 ods. 1 uvedeného nariadenia, naďalej patrí do právomoci členských štátov. Z toho nevyhnutne vyplýva, že práve vo fáze vymedzenia úloh zverených ECB na základe článku 4 ods. 1 základného nariadenia došlo k rozdeleniu právomocí medzi ECB a vnútroštátne orgány.
- 57 Okrem toho treba uviesť, že hoci odôvodnenie 28 základného nariadenia uvádza zoznam úloh dohľadu, ktoré by mali aj naďalej vykonávať vnútroštátne orgány, neobsahuje nijakú z úloh uvedených v článku 4 ods. 1 základného nariadenia. Zároveň uvedené odôvodnenie nepredstavuje priamy dohľad nad menej významnými subjektmi ako výkon právomoci patriacej vnútroštátnym orgánom.
- 58 Po druhé treba uviesť, že dohľad nad inštitúciami posúdenými ako „menej významné“ je uvedený v odôvodneniach 38 až 40 základného nariadenia, teda hneď po odôvodnení 37 toho istého nariadenia, ktoré zdôrazňuje, že „príslušné vnútroštátne orgány [by mali byť] zodpovedné za poskytovanie pomoci ECB pri vypracúvaní a vykonávaní všetkých aktov týkajúcich sa vykonávania úloh dohľadu“ a že „to by malo zahŕňať najmä priebežné každodenné posudzovanie situácie úverovej inštitúcie a súvisiace kontroly na mieste“. Toto usporiadanie odôvodnení základného nariadenia smeruje k tomu, že Rada Európskej únie zamýšľala priamy prudenciálny dohľad vykonávaný vnútroštátnymi orgánmi v rámci JMD skôr ako spôsob pomoci pre ECB než ako výkon samostatnej právomoci.

- 59 V druhom rade treba tiež uviesť, že ECB zostáva držiteľom významných oprávnení aj za okolností, keď vnútroštátne orgány plnia úlohy dohľadu upravené v článku 4 ods. 1 písm. b) a d) až i) základného nariadenia, a že existencia takýchto oprávnení preukazuje podriadený charakter zásahov zo strany vnútroštátnych orgánov v rámci plnenia uvedených úloh.
- 60 Na základe článku 6 ods. 5 písm. a) základného nariadenia môže ECB vydávať „nariadenia, usmernenia alebo všeobecné pokyny určené príslušným vnútroštátnym orgánom, na základe ktorých sa vykonávajú úlohy vymedzené v článku 4 [uvedeného nariadenia] s výnimkou jeho ods. 1 písm. a) a c) a príslušné vnútroštátne orgány prijímajú rozhodnutia o dohľade“.
- 61 Hoci je pravda, že tento vzťah podriadenosti nezachádza tak ďaleko, že by ECB mala možnosť adresovať vnútroštátnemu orgánu individuálne usmernenia, táto absencia je kompenzovaná možnosťou, ktorú ponúka článok 6 ods. 5 písm. b) základného nariadenia, a to odobrať vnútroštátnemu orgánu úlohu priameho prudenciálneho dohľadu nad subjektom. V tejto súvislosti treba uviesť, že výrazy použité v tomto ustanovení znamenajú, že vykonanie tohto oprávnenia vyžaduje širokú mieru voľnej úvahy zverenú ECB, pretože sa v ňom spresňuje, že „ak je to nevyhnutné na zabezpečenie jednotného uplatňovania vysokej úrovne dohľadu, ECB môže kedykoľvek z vlastnej iniciatívy po konzultácii s príslušnými vnútroštátnymi orgánmi alebo na žiadosť príslušného vnútroštátného orgánu rozhodnúť o tom, že sama priamo uplatní všetky príslušné právomoci vo vzťahu k jednej alebo viacerým úverovým inštitúciám uvedeným v odseku 4“.
- 62 V treťom rade výlučná povaha právomocí zverených ECB vyplýva tiež z porovnania ustanovení umožňujúcich úpravu kritéria rozdelenia úloh medzi ECB a vnútroštátne orgány, ktoré sa týka veľkosti dohliadaného subjektu. Zatiaľ čo z dôvodov uvedených v bode 61 vyššie upravuje článok 6 ods. 5 písm. b) základného nariadenia extenzívne možnosť ECB odobrať úlohu vnútroštátnemu orgánu, článok 6 ods. 4 druhý pododsek toho istého nariadenia naproti tomu používa reštriktívnejšiu formuláciu pojmu „osobitné okolnosti“ na účely úpravy možnosti, aby bol priamy dohľad nad subjektom, ktorý musí byť posúdený ako „významný“, zverený vnútroštátnemu orgánu, a zveruje ECB výlučnú právomoc určiť obsah tohto pojmu.
- 63 Z uvedeného vyplýva, že Rada delegovala na ECB výlučnú právomoc, pokiaľ ide o úlohy upravené v článku 4 ods. 1 základného nariadenia, a že jediným cieľom článku 6 toho istého nariadenia je umožniť v rámci JMD decentralizovaný výkon tejto právomoci vnútroštátnymi orgánmi – pod dohľadom ECB – vo vzťahu k menej významným subjektom a v súvislosti s úlohami upravenými v článku 4 ods. 1 písm. b) a d) až i) základného nariadenia, pričom ECB sa zveruje výlučná právomoc určiť obsah pojmu „osobitné okolnosti“ v zmysle článku 6 ods. 4 druhého pododseku toho istého nariadenia, ktorý bol vykonaný prijatím článkov 70 a 71 nariadenia o rámci JMD.
- 64 Tento záver nemožno vyvrátiť opačnou argumentáciou žalobkyne. Platí to najmä v prípade okolností, že by článok 6 bol do základného nariadenia vložený v dôsledku toho, že Rada zmenila pôvodný návrh Komisie. Hoci takáto zmena môže svedčiť o zámere Rady, aby vnútroštátnym orgánom bol zverený výkon uvedených úloh, neumožňuje prijať žiadny záver v súvislosti s tým, či si vnútroštátne orgány zachovávajú právomoc prudenciálneho dohľadu vo vzťahu k niektorým úlohám upraveným v článku 4 ods. 1 základného nariadenia. Pokiaľ ide o návrhy politických a administratívnych predstaviteľov, ktoré predložila žalobkyňa, tie sú iba obyčajným prejavom osobných názorov.

2) O výklade článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, ktorý je v súlade so zásadou subsidiarity

- 65 Z preskúmania právomocí, ktoré boli prenesené na ECB prostredníctvom základného nariadenia, vyplýva, že ak by sa mala argumentácia žalobkyne chápať tak, že vychádza z výkladu článku 70 ods. 1 základného nariadenia, ktorý je v súlade so zásadou subsidiarity, nemôže takáto argumentácia uspieť. Hoci táto zásada, pokiaľ je uplatniteľná, zahrnuje povinnosť overiť, či by mohol byť cieľ plánovaného opatrenia lepšie uskutočnený na úrovni Únie alebo či by takýto cieľ mohol byť rovnako efektívne

uskutočnený na vnútroštátnej úrovni, treba pripomenúť, že z článku 5 ods. 3 ZEÚ vyplýva, že táto zásada sa uplatňuje len v oblastiach, ktoré nepatria do výlučnej právomoci Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. júna 2015, Estónsko/Parlament a Rada, C-508/13, EU:C:2015:403, bod 44 a citovanú judikatúru). Táto zásada je preto irelevantná, pokiaľ ide o výklad článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD alebo článku 6 ods. 4 základného nariadenia, ktoré sa z dôvodov uvedených v bodoch 50 až 63 vyššie týkajú výlučne spôsobov decentralizovaného výkonu výlučnej právomoci ECB.

3) O výklade článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, ktorý je v súlade so zásadou proporcionality

- 66 Článok 5 ods. 4 ZEÚ stanovuje, že podľa zásady proporcionality obsah a forma činnosti Únie neprekračujú rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie cieľov Zmlúv. Inštitúcie uplatňujú zásadu proporcionality v súlade s Protokolom o uplatňovaní zásad subsidiarity a proporcionality, priloženým k Zmluve o FEÚ.
- 67 Podľa ustálenej judikatúry zásada proporcionality, ktorá predstavuje jednu zo všeobecných zásad práva Únie, vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie boli vhodné na dosiahnutie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou a neprekračovali hranice toho, čo je potrebné na uskutočnenie týchto cieľov, pričom pokiaľ sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu opatreniu a spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (pozri rozsudok zo 4. mája 2016, Philip Morris Brands a i., C-547/14, EU:C:2016:325, bod 165 a citovanú judikatúru).
- 68 Takisto treba pripomenúť, že posúdenie proporcionality opatrenia musí byť v súlade s požiadavkou dodržiavania miery voľnej úvahy, ktorá sa prípadne priznáva inštitúciám Únie pri príležitosti jeho prijatia (pozri rozsudok z 12. decembra 2006, Nemecko/Parlament a Rada, C-380/03, EU:C:2006:772, bod 145 a citovanú judikatúru).
- 69 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že požiadavka nevyhnutnosti činnosti Únie, ktorá vyplýva zo zásady proporcionality, znamená, že k výkonu výlučných právomocí Únie dochádza tak, že na výkon vnútroštátnych právomocí sa prenecháva čo najväčší možný priestor.
- 70 Na podporu svojej argumentácie odkazuje na návrhy, ktoré predniesla generálna advokátka Kokott vo veci Toshiba Corporation a i. (C-17/10, EU:C:2011:552, bod 90), v ktorých bol zdôraznený základný a ústavný význam zásady proporcionality v systéme Zmlúv, a to na účely prijatia záveru, že jednotné uplatňovanie práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže nestanovuje pre orgány hospodárskej súťaže členských štátov trvalý a konečný zákaz uplatňovať ich vnútroštátnu „antitrustovú“ právnú úpravu, pretože by stačilo im odňať túto právomoc na obdobie konania, ktoré začala Komisia, a po skončení tohto konania im uložiť povinnosť dodržiavať rozhodnutie Komisie.
- 71 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že takáto analýza bola zdôraznená v právnom kontexte, ktorý nemožno porovnávať s právnym kontextom v prejednávanej veci.
- 72 V danom prípade totiž išlo o dopad výkonu právomocí Komisiou uplatňovať právo Únie v oblasti hospodárskej súťaže na uplatňovanie vnútroštátneho práva hospodárskej súťaže zo strany vnútroštátnych orgánov hospodárskej súťaže. V prejednávanej veci však z dôvodov uvedených v bodoch 50 až 64 vyššie vnútroštátne orgány konajú na základe JMD v rámci decentralizovaného výkonu výlučnej právomoci Únie a nie v rámci výkonu vnútroštátnej právomoci.
- 73 V dôsledku toho jediná právomoc, ktorá môže byť dotknutá výkonom priameho prudenciálneho dohľadu zo strany ECB, je základná právomoc členských štátov, pokiaľ ide o uplatňovanie práva Únie v ich právnych poriadkoch, zdôraznená v článku 291 ods. 1 ZFEÚ. Toto ustanovenie totiž pripomína, že podľa inštitucionálneho systému Únie a pravidiel upravujúcich vzťahy medzi Úniou a jej členskými

štátmi v prípade, že právo Únie nestanovuje inak, prináleží členským štátom, aby zabezpečili vykonávanie práva Únie na svojom území (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 23. novembra 1995, Nuttal/Komisia, C-476/93 P, EU:C:1995:401, bod 14).

- 74 Treba však konštatovať, že zachovanie tejto právomoci by nemalo znamenať, že článok 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD sa bude vykladať v zmysle, aký uvádza žalobkyňa, a to tak, že stanovuje povinnosť, aby sa v každom jednotlivom prípade vo vzťahu k inštitúciám, ktoré boli posúdené ako významné z hľadiska kritérií uvedených v článku 6 ods. 4 základného nariadenia, overilo, či ciele tohto nariadenia možno dosiahnuť aj prostredníctvom priameho dohľadu zo strany vnútroštátnych orgánov.
- 75 Tento výklad by totiž narušil rovnováhu zakotvenú v základnom nariadení, keďže by zahŕňal potrebu preskúmať v každom jednotlivom prípade, či napriek uplatneniu kritérií uvedených v článku 6 ods. 4 základného nariadenia nesmie byť významná inštitúcia podrobená priamemu dohľadu zo strany vnútroštátnych orgánov z dôvodu, že tieto orgány by mohli najlepšie dosiahnuť ciele základného nariadenia.
- 76 Treba skonštatovať, že takéto preskúmanie by bolo v priamom rozpore s dvomi prvkami, ktoré majú zásadnú úlohu v rámci logiky článku 6 ods. 4 základného nariadenia, a to jednak so zásadou, že významné inštitúcie podliehajú výlučne dohľadu zo strany ECB, a jednak s existenciou konkrétnych alternatívnych kritérií umožňujúcou posúdiť význam finančnej inštitúcie. Medzi tieto kritériá patrí podľa článku 6 ods. 4 druhého pododseku písm. i) kritérium, aby celková hodnota aktív dotknutej finančnej inštitúcie prevyšovala 30 miliárd eur, čo žalobkyňa spĺňa.
- 77 V každom prípade treba uviesť, že normotvorca skĺbil zohľadnenie úlohy členských štátov pri vykonávaní práva Únie so splnením cieľov základného nariadenia v článku 6 uvedeného nariadenia tým, že bol vytvorený JMD.
- 78 Na jednej strane, ako vyplýva z odôvodnení 13 a 15 základného nariadenia, cieľom tohto nariadenia je chrániť stabilitu finančného systému Únie vykonávaním osobitných úloh, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa dohľadu nad úverovými inštitúciami, teda úloh, v prípade ktorých má ECB ako centrálna banka eurozóny dobré postavenie, keďže disponuje rozsiahlymi odbornými znalosťami v makroekonomických otázkach a otázkach finančnej stability.
- 79 Na druhej strane základné nariadenie, ktoré ani zďaleka nevylučuje členské štáty z výkonu prudenciálnych úloh prenesených na ECB, spája tieto členské štáty s týmito úlohami tak, že im v rámci JMD a prostredníctvom svojho článku 6 ods. 4 a 6 umožňuje, aby bola väčšina úloh, ktoré sú upravené v článku 4 ods. 1 tohto nariadenia, vykonávaná vo vzťahu k menej významným subjektom na decentralizovanom základe.
- 80 Z uvedeného vyplýva, že článok 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD v rozsahu, v akom odkazuje na „osobitné a faktické okolnosti, v dôsledku ktorých sa klasifikácia dohliadaného subjektu ako významného stane nevyhovujúcou [neprimeranou – *neoficiálny preklad*] s prihliadnutím na ciele a zásady [základného] nariadenia... a najmä na potrebu zabezpečiť jednotné uplatňovanie vysokej úrovne dohľadu“, treba chápať tak, že odkazuje výlučne na osobitné faktické okolnosti, z ktorých vyplýva, že na základe priameho prudenciálneho dohľadu zo strany vnútroštátnych orgánov možno lepšie dosiahnuť ciele a zásady základného nariadenia, a najmä potrebu zabezpečiť jednotné uplatňovanie pravidiel vysokej úrovne prudenciálneho dohľadu.
- 81 Z toho vyplýva, že ECB sa nedopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď v podstate usúdila, že na základe článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD mohlo byť odmietnuté posúdenie žalobkyne ako významného subjektu len pod podmienkou, že by sa preukázalo, že priamy prudenciálny dohľad zo strany nemeckých orgánov by bol na zabezpečenie cieľov základného nariadenia vhodnejší než dohľad zo strany ECB.

- 82 Tento záver nevyvracia ani argumentácia žalobkyne založená na tom, že ECB v iných rozhodnutiach, ktoré viedli k prehodnoteniu, neuplatnila kritériá, na ktoré odkázala v napadnutom rozhodnutí.
- 83 Za predpokladu, že by bola takáto argumentácia uvedená s cieľom preukázať, že ECB konala nesprávne, keď odmietla preskúmať, či by priamy prudenciálny dohľad zo strany vnútroštátnych orgánov bol dostatočný na dosiahnutie cieľov základného nariadenia, musela by byť najskôr zamietnutá, keďže bol prijatý záver, že ECB sa nedopustila nesprávneho právneho posúdenia pri výklade článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD.
- 84 Ani v prípade, že by sa táto argumentácia mala chápať tak, že v podstate poukazuje na porušenie zásady rovnosti zaobchádzania na úkor žalobkyne, nemôže táto výhrada uspieť. Stačí pripomenúť, že dodržiavanie zásady rovnosti zaobchádzania musí byť v súlade s dodržiavaním zásady zákonnosti, čo znamená, že nikto nemôže vo svoj prospech uplatňovať protiprávnosť, z ktorej má prospech iná osoba (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. apríla 2011, Visa Europe a Visa International Service/Komisia, T-461/07, EU:T:2011:181, bod 219 a citovanú judikatúru). Za predpokladu, že by ECB nesprávne prehodnotila subjekty, na ktoré odkazuje žalobkyňa, takéto pochybenie by tak nemalo nijaký vplyv na dôvodnosť napadnutého rozhodnutia o odmietnutí prehodnotiť žalobkyňu na „menej významný“ subjekt.
- 85 Túto výhradu treba preto zamietnuť.

c) O výhrade založenej na nepreskúmaní osobitných skutkových okolností a cieľov základného nariadenia

- 86 Žalobkyňa v podstate ECB vytýka, že jej posúdenie ako významného subjektu považovala za primerané bez ohľadu na preskúmanie osobitných skutkových okolností a bez ohľadu na ciele a zásady základného nariadenia.
- 87 V tejto súvislosti stačí uviesť, že na účely žiadosti o preskúmanie rozhodnutia z 1. septembra 2014 žalobkyňa založila svoju argumentáciu na údajnej dostatočnej povahe výkonu prudenciálneho dohľadu zo strany nemeckých orgánov vzhľadom na nízky rizikový profil, ktorý predstavovala.
- 88 Z listov žalobkyne z 10. júla 2014 a zo 6. októbra 2014 totiž vyplýva, že jej argumentácia sa zakladala výlučne na absencii nevyhnutnosti prudenciálneho dohľadu zo strany ECB na účely zabezpečenia koherentného uplatňovania vysokej úrovne dohľadu, a to bez toho, aby sa v nich poukázalo na skutočnosť, že vnútroštátny dohľad bol na dosiahnutie týchto cieľov vhodnejší.
- 89 V dôsledku toho a vzhľadom na znenie článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD mohla ECB legitímne považovať takúto argumentáciu za irelevantnú bez toho, aby bolo potrebné preskúmať realitu skutkových okolností, na ktoré poukázala žalobkyňa, alebo overiť, či dohľad nad žalobkyňou zo strany nemeckých orgánov mohol zodpovedať cieľom základného nariadenia.
- 90 V dôsledku toho treba túto výhradu zamietnuť.

d) O výhrade založenej na nesprávnom právnom posúdení pri výklade pojmu „osobitné okolnosti“

- 91 Žalobkyňa ECB vytýka, že pristúpila k „preskúmaniu na dvoch úrovniach“, keď sa domnievala, že bolo jednak potrebné, aby existovali osobitné okolnosti a jednak aby tieto osobitné okolnosti spôsobovali, že prudenciálny dohľad zo strany ECB je neprimeraný, čo by bolo v rozpore so znením článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD.

- 92 Treba pripomenúť, že na základe článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD „osobitné okolnosti, ako je uvedené v článku 6 ods. 4 druhom a piatom pododseku [základného] nariadenia...[,] nastanú, ak sa vyskytnú osobitné a faktické okolnosti, v dôsledku ktorých sa klasifikácia dohliadaného subjektu ako významného stane nevyhovujúcou [neprimeranou – *neoficiálny preklad*] s prihliadnutím na ciele a zásady [základného] nariadenia... a najmä na potrebu zabezpečiť jednotné uplatňovanie vysokej úrovne dohľadu“.
- 93 Článok 71 ods. 1 nariadenia o rámci JMD spresňuje, že „to, či existujú osobitné okolnosti, ktoré by odôvodňovali, že za iných okolností významný dohliadaný subjekt sa považuje za menej významný dohliadaný subjekt, sa určí v každom jednotlivom prípade a osobitne vo vzťahu k dotknutému dohliadanému subjektu alebo dotknutej dohliadanej skupine, ale nie vo vzťahu ku kategóriám dohliadaných subjektov“.
- 94 Z týchto dvoch ustanovení nevyhnutne vyplýva, že preskúmanie existencie osobitných okolností musí byť posúdené vzhľadom na skutkové okolnosti, ktoré sa týkajú dohliadaného subjektu.
- 95 V napadnutom rozhodnutí ECB uviedla, že „aj keby ECB zastávala názor, že osobitné okolnosti, na ktoré sa odkazuje v článku 6 ods. 4 [základného] nariadenia, mohli byť uplatnené v prípade dohliadaného subjektu, ECB by tiež prináležalo overiť, či takéto osobitné okolnosti mohli odôvodniť jeho posúdenie ako menej významného subjektu“.
- 96 Treba konštatovať, že aj keby sa časť napadnutého rozhodnutia, uvedená v bode 95 vyššie, mala chápať tak, že smeruje k zámene medzi pojmom „osobitné a faktické okolnosti“, nachádzajúcim sa v článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD a uplatniteľným na účely posúdenia, či klasifikácia subjektu ako významného je alebo nie je primeraná, a pojmom „osobitné okolnosti“, ktorý je uvedený v článku 6 ods. 4 základného nariadenia a ktorého spresnenie sa nachádza v článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, bola by táto časť napadnutého rozhodnutia z právneho hľadiska nesprávna.
- 97 Pri takomto uvažovaní by totiž ECB stanovila rozdielne podmienky na preukázanie existencie „osobitných okolností“ a uplatnenie článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD. Z toho by vyplývalo, že osobitné okolnosti v zmysle článku 6 ods. 4 základného nariadenia by samé osebe neumožňovali odôvodniť prehodnotenie subjektu z „významného“ na „menej významný“. Bolo by ešte potrebné, aby boli splnené kritériá podľa článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD.
- 98 O takúto logiku prepojenia týchto dvoch ustanovení nejde. Existencia osobitných okolností stačí na odôvodnenie prehodnotenia subjektu. Na účely overenia ich existencie však treba uplatniť článok 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD.
- 99 Táto časť napadnutého rozhodnutia preto obsahovala nesprávne právne posúdenie, ktoré však nemalo nijaký vplyv na jeho zákonnosť, pretože uvedená časť sa považuje za doplňujúce odôvodnenie, ako to preukazuje použitie podmienovacieho spôsobu. ECB totiž nepripúšťa existenciu „osobitných okolností“, ale poskytuje svoje stanoviska iba k dopadom, ktoré by mohli mať takéto okolnosti za predpokladu, že by existovali. Toto tvrdenie sa v každom prípade musí zamietnuť.
- 100 Vzhľadom na uvedené skutočnosti treba prvý žalobný dôvod zamietnuť.

B. O druhom žalobnom dôvode založenom na existencii zjavne nesprávneho posúdenia skutkového stavu

- 101 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie obsahuje zjavne nesprávne posúdenie.

- 102 V prvom rade priamy prudenciálny dohľad zo strany ECB nebol nevyhnutný na dosiahnutie cieľov základného nariadenia, a to konkrétne cieľa zabezpečiť stabilitu finančných trhov, bezpečnosť a odolnosť úverových inštitúcií a ochranu vkladateľov. V druhom rade priamy prudenciálny dohľad zo strany ECB nebol nevyhnutný na zabezpečenie cieľa týkajúceho sa jednotného uplatňovania vysokej úrovne dohľadu. V treťom rade priamy prudenciálny dohľad zo strany ECB nebol nevyhnutný ani vo vzťahu k ďalším cieľom základného nariadenia. V štvrtom rade priamy prudenciálny dohľad nad žalobkyňou zo strany vnútroštátneho orgánu bol v súlade so zásadami základného nariadenia. V piatom rade aj z hľadiska nesprávneho kritéria posúdenia, ktoré uplatnila ECB, obsahovalo napadnuté rozhodnutie zjavne nesprávne posúdenie.
- 103 ECB, ktorú podporuje Komisia, navrhuje zamietnuť tento žalobný dôvod.
- 104 Na úvod treba uviesť, že podstata argumentácie, ktorú žalobkyňa uviedla v rámci tohto žalobného dôvodu, sa zakladá na predpoklade, že ciele základného nariadenia a jednotné uplatňovanie vysokej úrovne prudenciálneho dohľadu by mohli byť dosiahnuté prostredníctvom priameho dohľadu zo strany nemeckých orgánov. Žalobkyňa sa totiž vo svojich písomných podaniach snaží preukázať, že vzhľadom na absenciu nevyhnutnosti prudenciálneho dohľadu zo strany ECB bolo zjavne nesprávne zachovať posúdenie subjektu ako významného.
- 105 Treba konštatovať, že takáto argumentácia je irelevantná, pretože z dôvodov uvedených v rámci preskúmania prvého žalobného dôvodu nemožno článok 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD vykladať tak, že zahrnuje podmienku preskúmania nevyhnutnosti priameho prudenciálneho dohľadu nad subjektom, ktorý mal byť vzhľadom na článok 6 ods. 4 základného nariadenia posúdený ako „významný“.
- 106 Žalobkyňa len subsidiárne tvrdí, že „aj pri uplatnení nesprávneho kritéria posúdenia [ECB] by napadnuté rozhodnutie obsahovalo zjavne nesprávne posúdenie“.
- 107 Na podporu tohto tvrdenia žalobkyňa odkazuje v prvom rade na obsah svojich listov z 10. júla 2014 a zo 6. októbra 2014.
- 108 Z dôvodov, ktoré už boli uvedené v bodoch 87 až 89 vyššie, však treba uviesť, že žalobkyňa v týchto listoch netvrdila, že dohľad na vnútroštátnej úrovni by bol vhodnejší na dosiahnutie cieľov základného nariadenia než priamy dohľad zo strany ECB.
- 109 V druhom rade žalobkyňa v replike v podstate tvrdí, že prudenciálny dohľad zo strany nemeckých orgánov by bol vhodnejší na zabezpečenie cieľa jednotného uplatňovania vysokej úrovne prudenciálneho dohľadu, na ktorý odkazuje článok 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD. V tejto súvislosti uvádza, že sa na ňu vzťahujú rôzne právne úpravy, a to nielen nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 575/2013 z 26. júna 2013 o prudenciálnych požiadavkách na úverové inštitúcie a investičné spoločnosti a o zmene nariadenia (EÚ) č. 648/2012 (Ú. v. EÚ L 176, 2013, s. 1) v znení korigenda (Ú. v. EÚ L 208, 2013, s. 68, a Ú. v. EÚ L 321, 2013, s. 6) a nemecký zákon o organizácii bankového sektora, ale aj zákon o regionálnej úverovej banke Spolkovej krajiny Bádensko-Württembersko, pričom podlieha viacerým kontrolným orgánom, a to nielen Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Bafin) (Spolkový úrad pre dozor nad finančnými službami, Nemecko), Bundesbank (Spolková banka, Nemecko) a ECB, ale aj Ministerstvu financií Spolkovej krajiny Bádensko-Württembersko.
- 110 Žalobkyňa tak v podstate tvrdí, že rôznorodosť právnych rámcov a kontrolných orgánov, ktoré ohraničujú jej činnosť, znamená, že vnútroštátne orgány sú na účely zabezpečenia jednotného uplatňovania vysokej úrovne prudenciálneho dohľadu spôsobilejšie spolupracovať medzi sebou než s ECB.

- 111 V tejto súvislosti stačí uviesť, že žalobkyňa nepoukazuje na nijakú dohodu alebo spoluprácu medzi orgánmi Spolkovej krajiny Bádensko-Württembersko a nemeckými orgánmi, ktorá by uľahčovala spoluprácu medzi nimi viac než s ECB.
- 112 Tento žalobný dôvod treba preto zamietnuť.

C. O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti odôvodnenia

- 113 Žalobkyňa sa domnieva, že ECB porušila pri prijatí napadnutého rozhodnutia svoju povinnosť odôvodnenia. Pripomína, že povinnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva tak z článku 33 ods. 2, článku 39 ods. 1 a článku 44 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, ako aj z článku 22 ods. 2 druhého pododseku základného nariadenia a článku 296 druhého odseku ZFEÚ.
- 114 V prvom rade odôvodnenie napadnutého rozhodnutia bolo nekoherentné a kontradiktórne, a preto z neho nebolo možné vyvodiť kritérium uplatnené ECB. Výklad pojmu „neprimeranosť“, ktorý ECB uprednostňovala vo svojich písomných podaniach, sa nenachádzal v napadnutom rozhodnutí a v každom prípade bol kontradiktórny.
- 115 V druhom rade sa žalobkyňa domnieva, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje iba jednoduché tvrdenia a nepodložené odmietnutia. Žalobkyňa vytýka ECB najmä to, že neodôvodnila svoje tvrdenie, podľa ktorého absencia rizika pre stabilitu trhov alebo veriteľov nepredstavuje osobitnú okolnosť. V napadnutom rozhodnutí nebol takisto uvedený dôvod, prečo by dohľad zo strany nemeckých orgánov nebol vhodnejší na splnenie cieľov základného nariadenia.
- 116 V treťom rade žalobkyňa ECB vytýka, že nepreskúmala tvrdenia, ktoré uviedla počas správneho konania a ktoré sa zakladajú na existencii osobitných skutkových okolností, v dôsledku ktorých bolo jej posúdenie ako významného subjektu neprimerané. Domnieva sa, že podrobné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré ECB nepovažovala tieto tvrdenia za relevantné, je potrebné tým viac, že ECB disponuje pri uplatňovaní článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD širokou mierou voľnej úvahy. Takéto vysvetlenie nevyplýva ani z napadnutého rozhodnutia ani z jeho kontextu.
- 117 ECB, ktorú podporuje Komisia, navrhuje zamietnuť tento žalobný dôvod.
- 118 Podľa článku 22 ods. 2 druhého pododseku základného nariadenia sa v rozhodnutiach ECB uvedú dôvody, na ktorých sú založené.
- 119 Podľa článku 33 ods. 1 a 2 nariadenia o rámci JMD je súčasťou rozhodnutia ECB týkajúceho sa prudenciálneho dohľadu odôvodnenie tohto rozhodnutia. Odôvodnenie obsahuje podstatné skutočnosti a právne dôvody, na ktorých ECB založila svoje rozhodnutie týkajúce sa dohľadu.
- 120 Článok 39 ods. 1 toho istého nariadenia o rámci JMD spresňuje, že „dohliadaný subjekt sa považuje za významný dohliadaný subjekt, ak tak určí ECB v rozhodnutí ECB, ktoré je určené príslušnému dohliadanému subjektu..., pričom vysvetlí základné dôvody prijatia takéhoto rozhodnutia“.
- 121 Je potrebné zdôrazniť, že takéto ustanovenia v rámci základného nariadenia a nariadenia o rámci JMD iba pripomínajú povinnosť odôvodnenia, ktorú majú inštitúcie a orgány Únie na základe článku 296 druhého odseku ZFEÚ.
- 122 Povinnosť odôvodnenia stanovená v článku 296 ZFEÚ predstavuje podstatnú formálnu náležitosť, ktorú je potrebné odlišovať od dôvodnosti odôvodnenia, lebo táto otázka vyplýva z vecnej zákonnosti sporného aktu (pozri rozsudok z 11. júla 2013, Ziegler/Komisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 114 a citované judikatúry).

- 123 Z tohto hľadiska musí byť na jednej strane odôvodnenie požadované článkom 296 ZFEÚ prispôsobené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, aby sa dotknutým osobám umožnilo pochopiť dôvody prijatia aktu a príslušnému súdu preskúmať ho. Pokiaľ ide konkrétne o odôvodnenie individuálnych rozhodnutí, povinnosť odôvodniť takéto rozhodnutia má za cieľ, okrem snahy umožniť preskúmanie súdom, poskytnúť dotknutej osobe dostatok údajov, aby prípadne zistila, či rozhodnutie obsahuje vadu, na základe ktorej možno spochybniť jeho platnosť (pozri rozsudok z 11. júla 2013, Ziegler/Komisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 115 a citovanú judikatúru).
- 124 Na druhej strane požiadavka odôvodnenia musí byť posudzovaná v závislosti od okolností prípadu, najmä od obsahu dotknutého aktu, od povahy uvádzaných dôvodov a od záujmu, ktorý na jeho objasnení môžu mať osoby, ktorým je akt určený, alebo iné osoby, ktorých sa akt priamo a osobne týka. Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, má byť posudzovaná nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež s ohľadom na jeho kontext a súhrn právnych pravidiel upravujúcich predmetnú oblasť (pozri rozsudok z 11. júla 2013, Ziegler/Komisia, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 116 a citovanú judikatúru).
- 125 V prejednávanej veci treba uviesť, že stanovisko administratívneho revízneho výboru je súčasťou kontextu, do ktorého patrí napadnuté rozhodnutie, a preto na základe judikatúry citovanej v bode 124 vyššie môže byť zohľadnené na účely posúdenia toho, či bolo uvedené rozhodnutie dostatočne odôvodnené.
- 126 Článok 24 základného nariadenia, nazvaný „Administratívny revízny výbor“, totiž vo svojom odseku 1 spresňuje, že „ECB zriadi administratívny revízny výbor na účely interného administratívneho preskúmania rozhodnutí, ktoré prijme ECB pri vykonávaní právomocí, ktorými bola poverená týmto nariadením, na základe žiadosti o preskúmanie [v tomto zmysle]“ a že „predmetom interného administratívneho preskúmania je procesný a vecný súlad takýchto rozhodnutí s týmto nariadením“. Odsek 7 toho istého článku stanovuje:
- „Administratívny revízny výbor potom, ako rozhodne o prípustnosti preskúmania, vydá stanovisko v lehote zodpovedajúcej naliehavosti danej veci a najneskôr do dvoch mesiacov od prijatia žiadosti a vec zašle rade pre dohľad na účely vypracovania nového návrhu rozhodnutia. Rada pre dohľad zohľadní stanovisko administratívneho revízneho výboru a Rade guvernérov urýchlene predloží nový návrh rozhodnutia. Novým návrhom rozhodnutia sa pôvodné rozhodnutie zruší, nahradí rozhodnutím s rovnakým obsahom, alebo nahradí zmeneným rozhodnutím. Nový návrh rozhodnutia sa považuje za prijatý, ak Rada guvernérov voči nemu nevznesie námietky v maximálnej lehote desiatich pracovných dní.“
- 127 Z toho nevyhnutne vyplýva, že keďže v napadnutom rozhodnutí bolo rozhodnuté v zmysle, ktorý je v súlade s návrhom uvedeným v stanovisku administratívneho revízneho výboru, toto napadnuté rozhodnutie je doplnením uvedeného stanoviska a vysvetlenia, ktoré toto stanovisko obsahuje, môžu byť zohľadnené na účely preskúmania toho, či bolo napadnuté rozhodnutie dostatočne odôvodnené.
- 128 V prvom rade z dôvodov uvedených v bodoch 31 a 32 vyššie a na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobkyňa, z napadnutého rozhodnutia v spojení so stanoviskom administratívneho revízneho výboru jednak vyplýva, že ECB usúdila, že „osobitné okolnosti“ môžu existovať len pod podmienkou, že ciele základného nariadenia možno dosiahnuť lepšie prostredníctvom priameho prudenciálneho dohľadu zo strany vnútroštátnych orgánov, a jednak že žalobkyňa nepreukázala, že táto podmienka bola v jej prípade splnená. Takisto treba uviesť, že tak stanovisko administratívneho revízneho výboru, ako aj napadnuté rozhodnutie obsahujú zhrnutie tvrdení žalobkyne.

- 129 Okrem toho je potrebné konštatovať, že preskúmanie prvého žalobného dôvodu potvrdzuje, že žalobkyňa mohla pochopiť odôvodnenie ECB, keďže ho spochybnila v rámci uvedeného žalobného dôvodu, a Všeobecný súd mohol vykonať preskúmanie zákonnosti, pokiaľ ide o dôvodnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.
- 130 V druhom rade, pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne založené na tom, že odpoveď na argumentáciu, ktorú žalobkyňa uviedla počas správneho konania, bola nedostatočná, z bodov 87 až 89 a 107 a 108 vyššie vyplýva, že žalobkyňa sa počas uvedeného konania iba pokúsila preukázať absenciu nevyhnutnosti priameho prudenciálneho dohľadu zo strany ECB z dôvodu, že dohľad zo strany nemeckých orgánov by bol na účely splnenia cieľov základného nariadenia dostatočný bez toho, aby sa pokúsila preukázať, že by bol tento dohľad lepší na dosiahnutie uvedených cieľov. V dôsledku toho, pokiaľ ide o argumentáciu, ktorá je vzhľadom na výklad uprednostňovaný ECB zjavne irelevantná, nemožno prijať záver, že by ECB mala povinnosť poskytnúť podrobné odôvodnenie jej odmietnutia, keďže žalobkyňa ho mohla z napadnutého rozhodnutia a stanoviska administratívneho revízneho výberu ľahko vyvodiť.
- 131 V treťom rade, pokiaľ ide o výhradu žalobkyne založenú na kontradiktórnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, je nepochybne pravda, že odôvodnenie aktu musí byť logické, najmä bez vnútorných rozporov, ktoré bránia porozumieť dôvodom, na ktorých sa tento akt zakladá (rozsudok z 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisia, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 151).
- 132 Je však potrebné konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemá údajnú kontradiktórnu povahu.
- 133 Na jednej strane z dôvodov uvedených v bodoch 31 až 34 vyššie a na rozdiel od toho, čo sa zdá, že tvrdí žalobkyňa, neexistuje nijaký rozpor medzi jednak informáciou uvedenou v stanovisku administratívneho revízneho výboru, ktorá sa týka skutočnosti, že existencia „osobitných okolností“ znamená, že ciele základného nariadenia a najmä potreba zaručiť jednotné uplatňovanie vysokej úrovne prudenciálneho dohľadu musia byť lepšie zabezpečené priamym dohľadom zo strany vnútroštátnych orgánov, a jednak odkazom, ktorý sa nachádza v napadnutom rozhodnutí, a to na skutočnosť, že priamy dohľad nad žalobkyňou zo strany ECB musí byť v rozpore s cieľmi základného nariadenia, aby sa mohol uplatniť článok 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD.
- 134 Na druhej strane, pokiaľ ide o kontradiktórnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa v ňom naznačuje, že existencia osobitných okolností nestačí na odôvodnenie uplatnenia článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, v bode 99 vyššie bolo uvedené, že tento dôvod sa v napadnutom rozhodnutí uvádza len na doplnenie. Táto časť teda nebránila riadnemu pochopeniu kritéria, ktoré ECB uplatnila v napadnutom rozhodnutí.
- 135 Z uvedeného vyplýva, že napadnuté rozhodnutie je z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené.
- 136 Tretí žalobný dôvod preto treba zamietnuť.

D. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na zneužití právomoci, ktorého sa dopustila ECB z dôvodu, že protiprávne nevykonala svoju voľnú úvahu

- 137 Žalobkyňa vytýka ECB, že nevyužila svoju voľnú úvahu, keď voči nej uplatnila článok 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD, čo predstavovalo zneužitie právomoci. Uvádza, že toto ustanovenie neobsahuje taxatívny výpočet dôvodov, ktoré môže ECB zohľadniť. Bolo preto nesprávne, že ECB v napadnutom rozhodnutí usúdila, že argumentácia žalobkyne by viedla k zohľadneniu dôvodov, ktoré uvedené nariadenie neupravuje.
- 138 ECB, ktorú podporuje Komisia, navrhuje zamietnuť žalobný dôvod.

- 139 Z judikatúry nepochybne vyplýva, že ak je inštitúcii zverená miera voľnej úvahy, musí ju vykonávať v plnom rozsahu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júla 2011, Freistaat Sachsen/Komisia, T-357/02 RENV, EU:T:2011:376, bod 45, a z 10. júla 2012, Smurfit Kappa Group/Komisia, T-304/08, EU:T:2012:351, bod 90). Autor aktu tak musí byť schopný súdom Únie preukázať, že tento akt bol prijatý na základe skutočného výkonu jeho voľnej úvahy, čo predpokladá zohľadnenie všetkých relevantných skutočností a okolností situácie, ktoré mal tento akt upravovať (rozsudok zo 7. septembra 2006, Španielsko/Rada, C-310/04, EU:C:2006:521, bod 122).
- 140 Treba však v tejto súvislosti pripomenúť, ako bolo zdôraznené v bodoch 87 až 89 vyššie, že jediným cieľom argumentácie, ktorú uviedla žalobkyňa počas správneho konania, bolo preukázať, že ciele základného nariadenia mohli byť dosiahnuté tak, že vnútroštátne orgány vykonajú nad žalobkyňou priamy dohľad, a že takáto argumentácia je z dôvodov uvedených v rámci preskúmania prvého žalobného dôvodu irelevantná v rámci uplatnenia článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD.
- 141 Nemožno preto ECB vytýkať, že nevykonala svoju voľnú úvahu, keď hneď zamietla irelevantnú argumentáciu.
- 142 Štvrtý žalobný dôvod musí byť preto zamietnutý.

E. O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení povinnosti ECB preskúmať a zohľadniť všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci

- 143 Žalobkyňa pripomína, že na základe článku 28 ods. 2 nariadenia o rámci JMD musí ECB zohľadniť všetky relevantné okolnosti. Takisto odkazuje na povinnosť ECB starostlivo a nestranne preskúmať a zohľadniť všetky skutkové a právne okolnosti, ktoré sú v prejednávanej veci relevantné, čo vyplýva z práva na riadnu správu vecí verejných zakotveného v článku 41 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie.
- 144 Žalobkyňa ECB vytýka, že nezohľadnila okolnosti vyplývajúce po prvé z praktickej nemožnosti žalobkyne dostať sa do stavu platobnej neschopnosti, po druhé z toho, že nezodpovedala žiadnemu z kritérií podľa článku 6 ods. 4 základného nariadenia, s výnimkou kritéria veľkosti, a po tretie z toho, že prudenciálny dohľad zo strany nemeckých orgánov nevykazoval v minulosti nijaké zlyhanie.
- 145 ECB, ktorú podporuje Komisia, navrhuje zamietnuť tento žalobný dôvod.
- 146 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že pokiaľ inštitúcie Európskej únie disponujú mierou voľnej úvahy, rešpektovanie záruk poskytnutých právnym poriadkom Únie v správnych konaniach má ešte zásadnejšiu dôležitosť.
- 147 Nepochybne medzi zárukami zverenými právom Únie v správnych konaniach sa nachádza najmä zásada riadnej správy vecí verejných, zakotvená v článku 41 Charty základných práv, ku ktorej sa viaže povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti dotknutého prípadu (rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia, T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245, bod 404).
- 148 Táto povinnosť je pripomenutá v článku 28 ods. 2 nariadenia o rámci JMD, keďže sa v ňom spresňuje, že „ECB pri posudzovaní zohľadní všetky relevantné okolnosti“.
- 149 Z dôvodov, ktoré sú analogické s dôvodmi uvedenými v bode 140 vyššie, nepochybne stačí zdôrazniť, že okolnosti, v prípade ktorých sa ECB vytýka, že ich nezohľadnila, boli vzhľadom na znenie článku 70 ods. 1 nariadenia o rámci JMD irelevantné, a že v dôsledku toho nemožno ECB užitočne vytýkať, že takéto okolnosti v rámci uplatnenia tohto ustanovenia nezohľadnila.

- 150 Piaty žalobný dôvod musí byť preto zamietnutý, v dôsledku čoho musí byť žaloba zamietnutá v celom rozsahu.

IV. O trovách

- 151 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, treba rozhodnúť, že bude znášať vlastné trovy konania a nahradí trovy konania ECB v súlade s jej návrhmi.
- 152 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku inštitúcie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. Komisia teda znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá rozšírená komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Landeskreditbank Baden-Württemberg – Förderbank znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Európskou centrálnou bankou.

3. Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania.

Prek

Labucka

Schwarcz

Kreuschitz

Schalin

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. mája 2017.

Podpisy